

Časopis Slováckého roverského kmene – SRK

Roverníček

Téma:

Žhavé léto

Úvodník

Tedy máme zde další roční období a s ním (byť s drobným spožděním) další číslo časopisu Roverníček.

Současné horké dny si tak můžete zpříjemnit několika novými zajímavými články.

Začneme jako obvykle vzpomínkami na proběhlé akce – v tomto případě na Kořeny a výlet na Ivančenu –, navážeme zprávou o akci, jež sice není téměř vůbec spjata s naším kmenem, ovšem může se některým aktivním z nás stát krásnou inspirací, poté pozvánkami na nadcházející akce našeho kmene a před zamyšlením na závěr se dostaneme ke dvěma zprávám od našeho milovaného ex-rychtáře, jež je nyní ztracen kdesi v jihoamerické džungli.

Doufám, že články budou stát za to a že si jejich čtení řádně užijete.

Váš šéfredaktor
Rádio

Roverský výlet na Ivančenu

Roverské akce

Bylo ráno 23. Dubna a já se, značně rozespalý, připojil k dalším členům SRKu v road tripu ve směru Lysá hora.

Naše cesta měla jeden jasný cíl – skautskou mohylu Ivančenu, symbol boje proti totalitě.

Po poměrně zdařilé cestě v poměrně zachovalé felicii, za pomoci Dýškova řízení a mé navigace, jsme dorazili na úpatí Lysé hory. Už zde jsme se setkávali s kvanty skautů všech věkových kategorií. Od vlčat a světlušek po oldskauty, všichni dorazili, aby společně pokořili svahy a vzdali úctu skautům, kteří byli popraveni za odpor proti nacismu.

Jako odměnu za namáhavý výstup jsme nejdříve dostali dlouhou frontu, táhnoucí se ke stánku s pamětními nášivkami a plackami. Poté už stačilo překonat jen pár desítek metrů k samotné mohyle. A zatímco někteří z nás obdivovali zajímavý střih polských krojů, započal samotný pietní akt.

Nutno říct, že z této části akce jsme si odnesli zážitek asi nejhorší. Pomineme-li množství přítomných, které je celkem pochopitelné, bylo hlavní chybou mizerné ozvučení, jež způsobilo, že ač jsme byli přibližně uprostřed davu, dostalo se k nám pouze několik málo slabých slov. Následný zpěv československé hymny bohužel též skončil poněkud neslavně.

Zbytek akce už však proběhl bez poskvrnky. Naše skupina dorazila na vrchol Lysé hory, kde jsme si užili menší koulovačku (podotýkám, že na úpatí hory bylo téměř horko), lehké osvěžení v podobě nápoje ze zdejšího bufetu a hurá zpět dolů.

Pak už nás čekal jen sestup původní cestou, zpáteční jízda autem (neméně úspěšná, než ta první) a krátká zastávka na večeři v Kroměříži.

Co říci dál? Snad jen to, že jsme všichni opravdu dorazili cílí, přivezli jsme si pár dobrých zážitků, a pokud to bude jen trochu možné, za rok se zúčastníme zas.

Rádio

Tentokráte na téma Oheň

Inu, co říct. Jak jinak moha akce s tímto názvem začít jinak než divokou bouřkou. Rozdělení na skupinky podle cest Pravdy, Síly, Krásy a Lásky jsme putovali různými lesními stezkami v hustém dešti, surfovali na jílovité půdě a některým se dokonce podařilo i zabloudit. Paradoxně, právě ti, kteří kvůli špatné odbočce dorazili o dvě hodiny později, na kost promočení a extrémně zmožení, byli nejnadšenější do následujících aktivit. Nakonec jsme se všichni sešli na Klimentku, kde proběhl zahajující rituál a byl zažehnut oheň, jenž nás měl provázet po zbytek akce. Byl s námi dokonce i během cesty na základnu ve formě přenosného ohniště. Za úkol jsme dostali ho po celý víkend udržovat. Následující ráno a dopoledne bylo ve znamení práce a vaření. V promíchaných skupinách jsme si připravili oběd a společně stolovali. Při jídle a potom během poobědového klidu jsme plnili různé úkoly, mimo jiné třeba napsat povídku na téma oheň.

Následovaly volitelné programové bloky – výroba poiek a vycházka do přírody s Poštolkou – a bojovka. Všechno to ale bylo jenom příprava na večerní oheň. Předvedena byla úžasná fireshow a samozřejmě se i zpívalo. Bohužel se nám nepovedlo udržet oheň z Klimentku po celou dobu, několikrát nám asistoval zapalovač. Ale myslím, že to vůbec nevadí. Věřím totiž, že nejenom mně tahle akce zažehla v srdci plamen, který mě bude pohánět dál. Alespoň do dalších Kořenů.

Zak

ŠKRKAVKA aneb Šíleně Krátký Rychlý Krátký Amable Výlet K Amigos

Čí to byl vlastně nápad? Marně si nad tím lámu hlavu... Napadlo to mě, nebo Bětku? Už vážně nevím, ale co, zvládl jsme to a to je hlavní. Trasu a veškeré náležitosti s cestou související jsme plánovaly asi dva měsíce dopředu, nechtěly jsme nic ponechat náhodě. Protože ač máme obě rády hurá akce, tohle jsme chtěly precizně promyslet.

A oč vlastně šlo?

Protože jsme s Bětkou tak trochu šílené skautky a máme rády své tak trochu šílené skautské kamarády, rozhodly jsme se, že je všechny navštívíme. Během jednoho víkendu. Pro tuto speciální akci nazvanou „ŠKRKAVKA“ jsme si vyrobily vlastní šátky, Bětko je ušila a já namalovala, tudíž 100% dětská práce.

V pátek 13. května (šťastný pátek třináctého) za mnou dojela do Pardubic, kde jsme navštívily první várku lidí, chvíli si s nimi pohovořily, obdařily je svými úsměvy, udělaly foto a donutily je podepsat se nám na šátky. Pak jsme se prospaly (plus mínus) tři hodiny a vyrazily na tu hlavní cestu. Asi ve čtyři hodiny ráno jsme stepovaly na pardubickém nádraží čekaly na pana řidiče náhradní autobusové dopravy, který zaspal. Ano, hned první spoj a má čtyřicet minut zpoždění!

Začaly jsme mírně propadat panice, že se nám kvůli tomu zhroutí veškerý plán spojů, avšak díky ďábelské jízdě dotyčného řidiče, který se očividně rozhodl, že zpožděný čas dožene za jakoukoli cenu, jsme se dostaly do Jaroměře jen se zpožděním deset minut. Úctyhodný výkon, že?

Vykonaly jsme obvyklý rituál s dotyčným skautem a jely dál, směr Přelouč. Tam jsme se dozvěděly drby o celém Pardubickém kraji, takže jsme mohly, plny nových informací, pokračovat dál, do Prahy. V Praze jsme se musely vydat na strastiplnou pouť metrem, šalinami a autobusy k naší drahé přítelkyni Poštoлке, která nás přivítala s vřelým srdcem u sebe doma, kde jsme setrvaly asi deset minut a hned zase utíkaly na nádraží.

Další zastávka – Holice. I tady jsme navštívily dva naše kamarády přímo u nich doma, což nám dalo (jako správným ženám, které se ztratí kdekoliv) značnou práci. Naše úsilí však neslo ovoce a oba dva jsme našly. Poté následoval asi nejdelší úsek jízdy vlakem – z Pardubic do Brna. Tady na nás Arya, dobrá duše (Bůh jí žehnej!), čekala na nádraží a provedla nás po části svého města. Za půl hodiny jsme jely dál, na naši poslední zastávku tohoto dne – Kyjov.

Zde jsme měly domluvené setkání s nejvíce lidmi pohromadě, bylo jich celých osm!!!! Společně jsme ladně zapluli do čajovny a strávili tu příjemný večer a část noci. Přespaly jsme u jedné dobré duše, která nám to sama nabídla (ale bylo to těžké rozhodování, jelikož v čajovně nám ubytování nabízeli všichni kamarádi, z čehož jsme byly dojaty...) a ráno vesele pokračovaly dále, do Hodonína.

Rada pro všechny: nepokoušejte se tam ptát na cestu, každý Vám řekne něco jiného a s nepřítomným výrazem popíše ulice ve stylu „je to taková známá ulice, to poznáte“. Díky popisu skrze telefonní hovor jsme se však naštěstí dostaly na místo určení a popovídaly si s dvěma milými Našroťáčkami. Čekaly nás už pouze poslední zastávky. Nejprve jsme zamířily do Lednice, kde jsme se příliš kochaly nádherným okolím zámku, tudíž nám ujel vlak. Díkybohu však vzápětí jel autobus stejným směrem, což nás zachránilo. Jako poslední zastávka tedy zbývala Litomyšl, město, které má nejhorší dopravní spojení z celé republiky. I tam jsme však nakonec (už mírně vysílené) dorazily a podaly si ruce s naším kamarádem z Rádcovského kursu. Nakonec jsme se srdceryvně rozloučily

v České Třebové a každá zamířila k domovu, já do Pardubic a Bětka do Lanškrouna.

Až na menší errory proběhla naše fantastická cesta bez problémů, užily jsme si ji mnohem více, než jsme si plánovaly...Vidět v tak krátkém čase Vaše kamarády totiž zahřeje u srdce. Byla to výzva a my ji zvládly splnit, přes veškerá úskalí a nástrahy. Příští rok rozhodně pojedeme znovu, tak by mě už jen zajímalo.... Přidá se někdo v této víkendové tradici?

Evča

Pozvánky na akce

Z roverského světa

Stavěčka tábora + sněm:

Tradiční stavěčka malého tábora spojená s kmenovým sněmem proběhne 2. – 5. 7.

Sněm samotný se koná 2. 7.

Veškerá pomoc se cení a účast na sněmu se doporučuje.

NAŠROT:

Pro nepřihlášené je stejně pozdě, ale ti ostatní si jistě rádi připomenou, že v termínu od 20. do 26. 8. proběhne náš oblíbený, úžasný a nezapomenutelný Našlapaný roverský tábor.

Tak co? Těšíte se?

4. ROČNÍK NAŠLAPANÉHO ROVERSKÉHO TÁBORA

NASROT
NASLAPANÝ ROVERSKÝ TÁBOR

PRO R+R OD 15 DO 18LET
20. 8. - 26. 8. 2016
BUCHLOVICE, ZLÍNSKÝ KRAJ

WWW.NASROT.SKAUTING.CZ

100% ROVERING

2016

Cestování za Oceánem bez peněz

Svět kolem nás

Právě jsem v Chile, užívám si života, vidím věci, kterým bych z vyprávění nevěřil a nemám peníze. Tak by se dalo popsat mé cestování. Otázka, která trápí roverstvo od nepaměti je jak cestovat levně a daleko. Roveri jsou prostě lidi ve věku, kdy chtějí objevovat, ale nemají na to peníze. Já jsem během jednoho roku vyrazil do Japonska (na 3 týdny) a do Jižní Ameriky (na rok). Nebudu lhát o tom, že to jde s nulou na kontě a že se budete mít jak v ráji. Můžu ale dát typy pro Evropu za málo a svět za trošku víc. Pojedete-li na delší dobu, budete muset pracovat. Než vyjedete, musíte nějaké peníze už mít a v luxusu si bez peněz žít taky nebudete. Už jsem ale zažil i vyhřívanou postel zadarmo. Takže pojďme na to od začátku:

Napřed přeci jen peníze potřebujete, na letenku. Letíte-li po Evropě, na letenku našetříte z peněz od babiček, které dostanete během jedněch Vánoc. Pokud chcete za oceán, letenka pod deset tisíc je téměř nemožná. **TÉMĚŘ.** Existují brigády a různé příležitosti, na kterých můžete už i v patnácti vydělávat. Taky neutrácejte za návštěvy hospod, za cigarety, cukroví, iPhony a věci, které nepotřebujete. Nepotřebujete nutně nejnovější módní oblečení, ale stačí mít pár pohodlných kusů. Abyste peníze našetřili, musíte se prostě omezit. Aby letenka byla levná, musíte sledovat ceny letenek. Taky je spousta firem, které letenky nabízí a na jejich stránkách se dá dobře hledat. Máte-li netradiční přání, napište jim a oni Vám poradí. Např. Já se jsem psal na letenky.cz s tím, že chci z Jižní Ameriky (je mi jedno který stát) do Evropy (je mi jedno který stát). Kdybych si to měl hledat sám, tak musím zkoušet každé letiště v každé zemi a vůbec by nebylo snadné to vše zkombinovat. Letenky.cz mi ale dali pár typů a já jsem tak získal aspoň nějaké letiště, které můžu dál zkoušet. Z mého hledání jsem nikdy nenašel levnější, než letiště, které mi poradili Letenky.cz. Není to ale jediná stránka, je jich mnoho. Když to sledujete, dá se koupit zpáteční letenka do Japonska, Jižní nebo Severní Ameriky jen za 10 000. Bohužel ne vždy z ČR, ale třeba z Bruselu, Madridu, Frankfurtu, Vídně apod.

Letenka tam stojí dalších pár stovek, či tisíc anebo můžete jet levněji - autobusem.

Po příletu do cizí země začíná boj a dilema: „Jak vidět co nejlíp, za co nejmíň.“ Cestujete-li v řádu dnů, či týdnů, je dobré si cestu naplánovat a využít stránku couchsurfng.com. Stránka se dá taky využít při dlouhodobém cestování, ale je třeba si hledat cestu k internetu. Je to celosvětově oblíbená stránka, kde se musíte zaregistrovat (zdarma) a píšete lidem v dané lokalitě, jestli Vás na noc nebo více nocí ubytují (zdarma). Je dobré napsat více lidem, protože někteří neodpoví, někteří odmítnou a čím víc lidí obešlete, tím větší šance, že Vás někdo přijme. Je dobré psát s dostatečným předstihem (např. dva týdny), ale má zkušenost říká, že s dávkou štěstí můžete v 17 odpoledne najít ubytování na nadcházející noc (tedy pár hodin před spaním). To je ale risk. Když se náhodou něco pokazí a Vám se nedaří najít náhradu, jsou různé řešení. Existuje i stránka airbnb.com, která funguje podobně jako couchsurfing, ale platíte za to. Cena je nižší než u hostelů a pohodlí stejné. Další možnost je si prostě zaplatit ubytovnu, hostel, hotel, kemp, A nebo přespíte někde v parku (je-li to možné). V Japonsku jsme spávali v parcích, u hřbitovů a v lesících každou noc. Spaní v parku je ale méně pohodlné a nepotkáte tolik zajímavých lidí. Další způsob je i woofing, ale o tom později. To bychom měli šetření za ubytování.

„Jídlo Vám zdarma nikdo nedá“ by se zdála být vhodná fráze, kterou pravděpodobně uslyšíte od lidí, co nikdy nikam nejeli. I tohle není úplně pravda. U couchsurferů je to ošidné, musíte mít štěstí, aby na vás byli hodní a poskytlí vám jídlo. Není to jejich povinnost, ale běžně se to děje. Taky Vás často vytáhnou do okolí a ukáží vám svou domovinu. Jistota je „woofing“. Budete-li wofovat, dostanete jídlo i ubytování. Není to ale úplně zdarma, protože musíte i trochu pracovat. Dá se běžně wofovat na farmách, hostelech, hotelech, domácnostech apod. Woof je už vhodný spíš jen pro cestovatelé, kteří to mají v řádu měsíců a ne týdnů. Woofuje se běžně na dva týdny až několik

měsíců. Prostě pracujete a za odměnu vám je jídlo a ubytování. Některé státy mají své stránky (např. wwoofchile.cl), ale existuje opět jedna celosvětová: workaway.com. Zde už se ale za registraci platí. Pokud pojedete do zahraničí na delší dobu, vyplatí se to zaplatit. Práce je běžně 5 hodin denně, 5 dní v týdnu. Jsou ale místa, kde pracujete méně a jsou také místa, kde pracujete víc. Výhodou je, že máte zázemí a můžete z jednoho místa vyrážet na výlety do okolí. Můžete si tak najít woofy v různých oblastech a každou oblast tak procestovat. Budete-li mít štěstí, dostanete i něco málo zapláceno. To ale není tak běžné. V některých zemích (nejsnazší jsou Kanada a Nový Zéland) je reálné wofovat, dostávat za to peníze a ve volném čase chodit do jiné práce za víc peněz. Ještě k tomu jste krmení a ubytování. Není to pohádka?

K cestování taky patří přesuny. Jsou místa, kde je cestování drahé (Japonsko) a jsou místa, kde je to levnější (Jižní Amerika). Jsou místa, kde je to snadné (Chile) a jsou místa, kde je to obtížnější (Čína). V nedemokratických zemích je lepší cestovat hromadnou dopravou a zaplatit si. Ale ve většině zemí planety to jde stopem. Všichni to znáte. Zvednu palec a čekám. Celkem snadná práce. Někdy hold čekáte i hodinu a víc, někdy si ani nestihnete sundat batoh. Se skautským šátkem je to v mnoha zemích světa ještě snazší. A je to opět zadarmo. Zvednutý palec na ruce je celosvětově známá věc a funguje v horké Africe i v chladné Aljašce. Máte-li strach ze stopování, je dobré si zjistit o cestování v dané zemi. V Japonsku jsme si koupili už dopředu „RailPas,“ který nás vyšel asi na 7 000,-Kč. Mohli jsme pak cestovat po celém Japonsku týden bez dalších poplatků. Je to sice hodně, ale jedna cesta Shinkansenem (nejrychlejší vlak světa) stojí v řádu tisíců, takže se nám to vrátilo prakticky po prvním nasednutí. Myslím, že podobné služby jsou nabízeny ve více zemích. Musíš se prostě zajímat. Nebo stopovat.

Podobně je to i se vstupenkami do muzeí a památek. Existují různé permanentky platící pro celou zemi. Můžete ale chodit po horách zdarma, po městech, vesnicích apod. Vždy se najde místo, kam chcete a musíte zaplatit vstupenku. Přes to prostě

nejede vlak. Pokud ale chcete do termálních lázní, k vodopádům a nebo na podobné místa, dá se u toho přemýšlet. Jsou místa levnější a dražší. Záleží na vás, které si vyhledáte.

Poslední faktor, který vám může ušetřit peníze je štěstí. I když si všechno dokonale naplánujete, vždy vás něco překvapí a většinou mile. Stopujete-li, počítáte s převozem zdarma. Existují i lidé, kteří vám zastaví a pak nabídnou nocleh, zaplatí vám jídlo a ještě vám doporučí kam jít do okolí. Jak jsem na začátku zmiňoval vyhřívanou postel – bylo to u pána, kterého jsme si stopli a později jsme u něho spali 2 noci. Můžete mít i štěstí u woofu, kde vás můžou zaplatit. Můžete mít štěstí u couchsurfingu, kde vás pohostí i s jídlem a odvezou vás autem tam, kam potřebujete a můžete mít spoustu dalšího štěstí. Štěstí přije připraveným, ale nemůžete na něho spoléhat.

Závěrem chci jenom říct, že i když využijete všech služeb zdarma, stejně jsou chvíle, kdy si musíte koupit jídlo, jsou místa, kam opravdu chcete a musíte zaplatit a jsou místa, kde to bez peněz nejde i kvůli vízům. Pojištění taky není nejlevnější. Pokud chcete vycestovat, stejně musíte šetřit a ve světě i pracovat. Vše jde ale udělat s rozpočtem, který je dostupný i lidem bez pravidelných příjmů. Tahle levná verze cestování navíc nabízí něco, co s penězi nezažijete. Potkáte obrovské množství zajímavých lidí. A co je nejlepší – jsou to lidi jako vy anebo lidi, kteří chtějí pomáhat, tedy lidi hodní a milí. Budete-li pracovat v Anglii, Novém Zélandu, Americe, Německu, Kanadě anebo jiné vyspělé zemi, můžete si i vydělat slušný balík a cestování to zaplatí i s korunou k dobru. Vše je jen o ústupku od „luxusu“. Bohužel vše zjišťuji až na cestách, takže jsem utratil spoustu peněz zbytečně. Zkušenosti naštěstí můžu předat a doufám, že tyhle informace budou někomu platné.

Šmudla

Šmudla a Roverský odbor Junáka

Snad všichni, kdo mě znají, ví, že pracuji s rovery a proto vždycky říkám, že nemám čas. Jezdím na roverské akce a nebývám na akcích oddílových a střediskových. „*Počkat, ale rychtář je Dýšek a jeho zástupce je Had! AHA, dyť Šmudla funguje s rovery na celém okrese Hodonín. Tam je ale akce jenom 3x do roka? Co teda celý rok dělá, že furt nemá čas?*“ Odpověď je jednoduchá.

Jsem členem Roverské Odboru Junáka (dále jen RO). To je celkem nic neříkající, tak bych vám to chtěl přiblížit. V nějakém čísle časopisu Roverský kmen jsem četl, že si někdo může pod pojmem RO představit vysokou budovu (pravděpodobně v Praze). Někdo si pod tím představuje starší skauty sedící v upraveném kroji v zasedací místnosti a mluvící hezky spisovně od řečnického pultíku. Ne, tak to není. Jsme skupina lidí z celé ČR, kteří jsou mladí (podobně jako já) a scházíme se pokaždé na jiném místě a baštíme u toho brambůrky a jiné mňamky. Potkáváme se ve skautských klubovnách, jak známe z Kyjova, Milotic, či Želetic. Jsme kamarádi. To můžu ukázat třeba na příkladu mě a Sida, který RO vede. Když můžu, pomůžu mu s jeho domkem, který teď staví v Blansku. On mě zase pozval na svatbu, která se bude konat toto léto. Vždyť v RO jsem se taky seznámil se svou přítelkyní Ifankou. Jsme si tam prostě blízcí, jak si je blízká družina v oddíle nebo víc. Setkáváme se 4x do roka na poradách. Nejsou to ale porady ve vysoké budově v Praze, ale pokaždé někde jinde. Díky naší Slovácké stopě už se dvě porady taky konaly poblíž Kyjova. Jedna byla v Ratíškovcích a druhá v Hýslích.

Zajímavé je, že i když jsem dlouhou dobu držel titul nejmladšího člena RO, tak jsem služebně jeden z nejstarších. V RO je déle než já už jenom Sid, vedoucí RO. Vtipné je, že

Sid má stejné příjmení jako já. Je taky Martinek, ale rodina nejsme. Občas si ale lidi myslí, že jsem Sidův mladší bratr a díky tomu jsem v RO. Se mnou jsou stejně dlouho v RO Ifanka a Koudy, kteří byli na první poradě stejně jak já. Členové v RO se ale mění. Já jsem od ledna v zahraničí a během uplynulých pár měsíců už jsou v RO noví členové, které ještě neznám. Ale my se poznáme později.

Co vlastně děláme? Snažíme se, aby fungoval Roverský program. Vlčata, světlušky, skautky a skauti mají svoje stezky. To RR po celé ČR nemají. Občas nějaký kmen má svou stezku (podobné jako SRK), ale žádná není oficiální. Jak to teda děláme? Roverský program má spoustu „disciplín“: Roverský začátek, časopis Roverský Kmen, Rovernet, výzvy, projekty, roverské akce a roverské tábory, roverské kurzy, zahraniční roving, průvodci a zpravodajové, roverský diář, odborky, oddíl, vysokoškolský roving a regionální roving. Je toho spousta. Snažíme se, aby každá „disciplína“ měla svého patrona, tedy člověka, který to má na starost. Někdo je ale v RO a dělá i jiné věci. Například propagaci RO, někdo se věnuje celostátním akcím jako je Obrok, Miquik nebo benzínková sbírka Společně proti leukémii apod. Všechno někdo zaštituje, ale na poradách všechno řeší všichni, takže jsou všichni pod kontrolou všech, což znamená, že se nikdo nemůže odchýlit od myšlenky „Sloužím.“

Já mám na starosti Výzvy, projekty, roverské akce a roverské tábory. Zdá se, že je toho hodně, ale jsou to vesměs věci, které fungují jaksi beze mě. Já se tomu jen snažím dávat nějaký řád. Na druhou stranu jsou výzvy a projekty klíčové části roverského programu, takže se o nich taky nejvíce mluví a stává se z nich jakýsi fenomén. Vezmu to postupně. Výzvy jsou pro jednotlivce. Rover si svou výzvu volí sám tak, aby se osobnostně posunul. Na konci si řekne, jestli to pro něho nebylo příliš snadné a pokud jo, tak příště přidá. Projekty jsou zase pro skupinu roverů. Roveři si tak ujasní, jestli jim víc vyhovuje role vůdčí, či jiná a naučí se tak spolupracovat s jinýma. A moje role? Snažit se, aby roveři plnili výzvy a dělali projekty. Snažím se to taky všechno dávat na rovernet,

takže se na rovernet.cz můžete podívat na seznam výzev i projektů a můžete tam klidně i přidat nějaké svoje. Taky za výzvy a projekty všude lobuju (snažím se je prosadit). Takže se běžně objevují v roverském diáři apod. Dokonce je v zadání pro Obrok 17, že akce musí mít za cíl podporu roverských projektů.

A co roverské akce a roverské tábory? Ne, určitě není mou povinností je organizovat. Jen se snažím držet kontakt s organizátory všech akcí a všech táborů. Taky existuje tabulka na internetu, kde se snažíme sepsat všechny akce pro rovery z celé ČR. Odkaz na ni je na facebookové stránce „Společenstvo Roverských Akcíček“, a nebo na stránce „Roveři&Rangers CZ.“ Taky se každý rok vydává roverský diář, což je diář s termíny roverských akcí, kurzů i táborů po celé ČR a vy tam máte přehled, co kdy je. Je ale lepší navštívit jejich webovky, které tam jsou taky, protože termíny se můžou občas změnit.

Takže to je moje stabilní činnost v RO, ale taky vymýšlíme co budeme dělat ve stánku RO na Miquiku nebo Obroku, vymýšlíme zadání pro organizátory Obroku, připomínkujeme projekty Obroku a celkově vedeme výběrové řízení týmu, který bude Obrok organizovat. Taky když Miquik má problém, tak se mu snažíme pomoci. Například na Miquik 2015 jsme hledali vůdce akce, ale jinak nás skoro nepotřebují. Ale garantujeme taky Společně proti leukémii apod. No a jednou za dva roky děláme akci, kde se sjedou všichni zpravodajové, organizátoři obroků, kurzů, akcí, táborů apod. Prostě děláme furt něco a kecáme do roverské činnosti v ČR. Taky ale není problém se na RO obrátit s jakýmkoliv dotazem, či prosbou. Vy se můžete zeptat buď mě, a nebo na facebooku můžete poslat zprávu stránce Rovernet.

Ale abych odpověděl na otázku: „Proč nemám čas?“
– 4x do roka porady RO, Roverské akce kam jezdím, občas nějaká přednáška o rovingu, 3x ročně akce na okrese, Miquik, Obrok, Akce Roverská porada, Společně proti

leukémií, akce SRKu, spoustu porad o akcích i neakcích a tak dál a tak dál. No a samozřejmě musím mít taky nějaký čas, kdy neskautuju, čas pro rodinné oslavy, hody, košty, folklór apod. Takže to je důvod, proč vždycky říkám, že nemám čas a to je důvod proč mě tak málo potkáváte na oddílových akcích.

Šmudla

Zamyšlení na závěr:

Zabíjení volného času

Taky už jste si někdy kladli otázku, zda využít dlouho očekávané volno na klidný odpočinek doma, u televize, knihy či prostě spánkem, nebo zda tento čas obětovat na oltář něčeho jiného – brigády, výletu nebo třeba úklidu?

V mnohých případech se nám může odpověď zdát jednoznačná – přeci neobětuji čas s přáteli, abych se trochu lépe vyspal, jindy si zase po týdnu práce zasloužím den odpočinku namísto domácích prací.

Čas od času se ale objeví chvíle, kdy v nás vyvstane opravdové dilema, kterou z možností vybrat.

Obzvláště lidé, kteří mají volného času poskrovnu, si vždy velmi dobře rozmyslí, jak s tímto naložit.

Já osobně se obvykle snažím přemýšlet nad tím, na kterou z možností si spíše v budoucnu vzpomenu. Která z nich mi bude stát za zapamatování.

Možná to zní hloupě, ohraně, či očividně, ale i mě samotného často udiví, jak snadno a rychle se pak takové dilema vyřeší.

Co myslíte vy?

Jak jste na tom s volným časem? Máte ho dost? A využíváte ho dobře a naplno?

Zkuste se nad tímto zamyslet, až se vám zase jednou naskytne chvíle nerozplánovaného volna...

Váš
Rádio

Na další číslo se můžete těšit již 23. 9. 2016

<http://rovernicek.skautkyjov.cz/>

Své příspěvky můžete posílat na e-mail
Roverníčku

radio1@skaut.cz

Rádio 2016